

fattes Lovforslaget (se Tillæg C) under Afstemning og

vedtoges enstemmig med 88 Stemmer.

Lovforslaget bliver nu at tilstille Lands-thinget.

Man gik derpaa over til:

Fortsettelse af anden Behandling af „Forslag til Lov angaaende en foreløbig Bevilling for Finantsaaret 1873—74“.

efterat Thinget uden Afstemning havde givet sit Samtykke til, at Sagen maatte foretages, uagtet Udvalgets Betænkning ikke havde foreligget i den i Forretningsordenen foreskrevne Tid.

(Første Del af 2den Behandling findes i Tidenden Sp. 3130—31; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B.)

Foruden det ved Begyndelsen af 2den Behandling stillede Ændringsforslag, (se Folkethingstidenden Sp. 3130) og de i Betænkningen opførte Ændringsforslag, var der ikke yderligere stillet noget saadant.

Lovforslagets Paragrafer, de stillede Ændringsforslag, Lovforslagets Titel, samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Berg): Den nødvendige Bemyndigelse af den lovgivende Magt til at afholde Udgifter og opkræve Skatter udover den 1ste April, naar den aarlige Finantslov ikke bliver færdig, søger den høitagtede Regjering ved nærværende Lovforslag. Det er ansøgt i Betænkningen, at man tidligere har maattet ty til lignende Midler for at fikke sig en saadan Bemyndigelse. Udvalget har erkjendt, at da Omstændighederne ere saaledes, at man i alt Fald ikke uden ved en meget forhastet Behandling af Finantsloven paa de Stadier, der endnu staa tilbage, vilde kunne naae dens endelige Vedtagelse inden den 1ste April, saa vil en saadan Lov som den foreliggende være nødvendig, og man har derfor foreslaet at vedtage den med nogle ønskelige Ændringer. Der er i Lovforslagets Text brugt de Udtryk: „Indtil Behandlingen af Finantsloven er tilendebragt“. Dette Udtryk synes man maa fornemmelig sigte til Tilendebringelse af Behandlingen i Rigsdagen. Maaske kunde der gives det en endnu videre Fortolkning, saa at det ogsaa betød Behandlingen i Statsraadet og hele Behandlingen af Lovforslaget, indtil det fik Ss. Majestet Kongens Underskrift; men det er dog ikke den sædvanlige Brug af Ordet „Behandling“. Paa den an-

den Side kunde der maaske gives Udtrykket en endnu snævrere Betydning end selve Tilendebringelsen af Behandlingen i Rigsdagen, og da Udtrykket saaledes er tvetydigt, har Udvalget troet at burde foreslaa et andet Udtryk, nemlig: „indtil Finantsloven er givet“. Denne Form vil findes i den anden af de af Rigsdagen vedtagne midlertidige Finantslove, nemlig i Loven af 28de Marts 1853, og der vil formentlig Intet være at sige mod den foreslaede Ændring. — Med Hensyn til Tidspriksen foreligger der et Ændringsforslag fra den Gang 2den Behandling af denne Sag begyndte. Man maa antage, at den høitagtede Finantsminister er villig til at gaa ind paa dette Forslag — med mindre han da maatte holde bestemt paa den i Lovforslaget satte Datum, 1ste Mai —, thi han har ikke stillet Forslag til nogen anden Datum. Mig personlig er det bekjendt, at det Første har været Tilfældet, den Gang 2den Behandling begyndte. Med Hensyn til Lovforslagets Titel har man tilladt sig at foreslaa en Redaktionsforandring, hvorved man klarere fremsætter, hvad denne Lov egentlig er. Dens Karakter, Gylldighed og Virkning bestemmes jo i Henhold til § 49 i Grundloven, og det er altsaa ikke nogen Realitetsforandring, der foregaar, hvad enten man kalder den „Lov om foreløbig Bevilling“ eller „midlertidig Finantslov“. Man har imidlertid troet, at Betegnelsen „midlertidig Finantslov“ klarere end det hidtil brugte Udtryk viser, hvad Loven er. Jeg har dermed kortelig antydnet Udvalgets enkelte Ændringsforslag, af hvilke saaledes ingen ere indgribende. Mindretallets Stilling skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal kun udtale, at, naar Mindretallet siger, at han ikke kan se, at Lovforslaget ved Hjælp af vore Ændringsforslag fremtræder i den korrekteste Form, man kunde ønske sig, saa tror jeg, at Flertallet vil være enig med ham heri; men Tiden er formentlig heller ikke til at søge den fuldkomneste Form, man kunde ønske sig for Lovforslaget; vi forlange ogsaa kun erkjendt, at vore Ændringer ere Forbedringer.

Bille: Da jeg nylig ved en Misforstaaelse tog Ordet, var jeg rigtignok lidt overrasket over, at Ordføreren ikke vilde tale om den Sag, jeg urigtig træde laa for, men paa den anden Side erkjender jeg, at det hele Spørgsmaal, som det her foreligger, er af overmaade ringe Betydning. Der er herved i de stillede Ændringsforslag eller i den Betænkning, der er afgiven, Noget, som der kan tillægges en større, allermindst en større statsretlig eller konstitutionel, Betydning. Det reducerer sig virkelig kun til Spørgsmaal om Hensigtsmæssighedshensyn og om Redaktioner, hvor Udvalget er mellem Noget, man anser for mere eller for mindre korrekt. Min væsentligste Indvending imod at gaa ind paa Forslaget, saaledes som det er fremkommet fra Flertallet, er imidlertid den, at